

Kokemukseni osteotomiasta ja nenän korjaamisesta keväällä 1997

Minulla on täydellinen oikeanpuoleinen huuli-iensuulakihalkio ja osteotomia-leikkauksen kävin läpi keväällä 1997. Tuolloin leikkaus oli minulle seitsemäs, jos kaikki lasketaan. Olin silloin 17, mutta täytin myöhemmin kesällä 18. Minulla osteotomiassa siirrettiin yläleukaa eteen- ja alaspäin niin, että hymy saatiin kuntoon, kauniiksi, ja ylähampaat näkymään hymyillessä.

Leikkaukseen meneminen pelotti aikalailla. Menin silloin tiistaina sairaalaan ja keskiviikkona leikattiin. Muistan tiistaista sen, että itkin jo matkalla sairaalaan ja hyvin usein pitkin päivää. Ruoka ei maistunut juuri lainkaan enkä illalla pystynyt nukahtamaan ilman rauhoittavaa lääkettä. Leikkausaamuna heräsin siihen kun oikojani tuli sovittamaan suuhuni jotain kiskoja. Oli jännä huomata, että silloin ei sitten enää pelottanutkaan. Ihan reippaasti juttelin puhelimesta vielä aamulla äitini ja enoni vaimon kanssa. Toki täytyy muistaa, että esilääkitykselläkin oli osuutta rauhallisuuteen.

Nukutus meni hyvin ja leikkaus alkoi joskus yhdeksän tienoilla. Seuraava muistikuva onkin sitten illalla kuuden aikaan kun rupesin heräilemään. On muuten äärimmäisen inhottavaa herätä siihen kun automaattinen verenpainemittari mittaa painetta viidentoista minuutin välein käsivarresta. Illalla kun heräämö suljettiin, joskus vähän ennen yhdeksää, pääsin vihdoinkin osastolle. Pitkästä nukutuksesta johtuen, sen illan osastolla olosta minulla ei juuri muistikuvia kuitenkaan ole. Jälkeenpäin kuulin, että olen kuulema jutellut äitini kanssa puhelimesta ihan järkevasti ja antanut vielä erään ystäväni puhelinumeron hänelle... Yö meni mukavasti eikä kipujakaan juuri ollut. Oli mukava huomata, että yöllä kun heräsi, niin vieressä oli yöhoitaja vain minua varten.

Leikkauksesta seuraava aamu (torstai) oli inhottava... Aamuvuorossa ollut hoitaja tuli ja kiskoi minut väkisin sängystä ylös, sanoi vain että nyt on aika nousta. Millään en olisi halunnut. Mutta minkäs teet, toteltava oli. Toisaalta oli varmaan ihan hyvä, että nousin välittömästi enkä jäänyt sängyn pohjalle makaamaan, helpotti jonkin verran toipumista. Peiliin katsominen jännitti. Kasvot olivat jonkin verran turvoksissa. Olin sen näköinen, että olisin turpaani saanut. Luomet ihan mustat ja teipit menivät ristiin pitkin kasvoja. Minulta oikaisiin myös nenä samassa leikkauksessa, sen vuoksi kasvoissani meni teipit ristiin ja nenässä oli lasta. Alkuun oudoksuin oman kuvan katsomista, mutta pian totuin siihen. Lopulta en itse kiinnittänyt siihen mitään huomiota, katsoin vain minkä värisiä mustelmia kasvoissani milloinkin oli. Sairaalassa käyneet kaverini tietenkin hieman oudoksuivat minua ja eräällekin tuli paha olo minut nähdessäni; oli vissiin jännittänyt näkemistäni aikalailla.

Lähdin liikkeelle heti kun pystyin. Vanhempieni kanssa kävin ulkona istumassa ja nauttimassa lämpimästä ilmasta. Kävelin niin paljon kun jaksoin, mutta ulos mennessä mukana oli varmuuden vuoksi myös pyörätuoli ja pakko siihenkin oli välillä istua. Ja kun totaalinen tylsyys iski lauantaina, sain luvan lähteä ajelulle vanhempieni kanssa. Kävimme Kaivopuistossa laivoja katselemassa ja jäätelöä syömässä. Oli ohikulkevilla ihmisillä hauskoja ilmeitä kun ne minut näkivät... Kipuja ei juurikaan ollut koko aikana. Toki osuutta oli myös sillä, että kipulääkettä annettiin tarpeeksi koko ajan. Ruoka maistui alusta asti. Paitsi eihän ne sairaalan soseet mitään herkkua ole verrattuna äidin tekemään kotiruokaan...

Kotiin pääsin jo maanantaina. Kaikki sujui muuten hyvin, mutta tylsää meinasi olla kun mitään ei saanut tehdä. Onneksi velipoika toi pleikkarin lainaan. Ikinä en sellaista ole kai-

vannut, mutta silloin se oli mukava ajan kulu. Toipuminen sujui muutenkin hyvin, juhannukseksi lensin Kajaaniin enoni luo ja melkein heti juhannuksen jälkeen menin kesätöihin. Osan aikaa sielläkin jouduin vielä syömään soseita, mutta hyvin sain hommatkin hoidettua. Ainut ongelma oli se, että minulta hävisi leikkauksessa tunto vasemmasta reidestä. Niin, että en tuntenut jos housun lahje oli siitä märkä; huomasin sen vain yhtäkkiä tai sitten joku sanoi, että minulla on lahje märkä.

Uuden, korjatun, nenäni näin ensimmäisen kerran ilman lastoja päivää ennen kotiin pääsyä. Silloin jännitin peiliin katsomista. Oli outoa nähdä suora nenä, joka siihen asti oli ollut vino. Tavallaan onneksi minulle laitettiin vielä lasta takaisin. Seuraavan kerran sain ottaa sen pois vasta viikonloppuna kotona. Ja taas jännitti katsoa peiliin, silloin olivat myös äiti ja isä katsomassa ja ihmettelemässä uutta nenää. Kipeä se ei ollut, onneksi, mutta aristin sitä kuitenkin aluksi. En edes kunnolla uskaltanut niistää, enkä kyllä saanutkaan. Aikaa myöden turvotus laski kokonaan ja nenään tottui. Nyt en enää edes muista miltä nenäni ennen näytti, paitsi kun vanhoja kuvia katson. Tyytyväinen olen ollut.

Suosittelen osteotomiaa, sen suorittamisikää / ajankohtaa sen kummemmin kommentoimatta. Itse koin, että se oli juuri sopivaan aikaan, täyttäessäni 18 loppukesästä.

Marica Nikkanen
aikuinen halkiopotilas, synt. 1979